

Драги војниче,

Јуче сам у селу, на тавану старе куће, наишао на твоју униформу и похабану платнену торбу. То ме подсетило на летње дане, које смо проводили у хладу винове лозе, када сам те молио да ми причаш о свом учешћу у рату. Тада нисам ишао у школу, а твоје казивање деловало ми нестварно.

Синоћ сам дуго размишљао о свему што си ми приповедао. Сада знам да си много тога прећутао. Вероватно ниси желео да онако млад сазнам шта сте све претрпели... На часовима исорије учили смо о дешавањима у том периоду. Данас могу да разумем зашто си заплакао када си ми показао изрезбарену металну табакеру. Објаснио си ми како је свака урезана линија представљала дан на фронту. Помињао си ми и деду Милутина, другове из детињства који се нису вратили...

Ниси хтео да дозволиш непријатељима да заузму твоју државу, да поробе твој народ. Замишљам како сте ноћима спавали на мокрој земљи, стрепили од напада, били гладни и жедни, често и без оружја којим бисте се бранили. Схватио сам зашто си ме критиковао због негодовања за ручком, љутито си ме опомињао да би требало да будем захвалан на сваком оброку који мама припреми...

Све невоље кроз које си прошао – заборавили смо. Заборавили смо све жртве које си поднео да бисмо данас живели безбрижно. Растужила ме чињеница да ниси добио довољно признања за храброст коју си показао, за љубав према домовини, за коју си био спреман да умреш.

Хтедох да исправим бар једну неправду, да сачувам ту торбицу и војничко одело од мољаца и заборава. Мајка ме укори да сам непромишљен, зачуди се куда сам се упутио са тим прашњавим поњавама, да ли сам заборавио да је млађи брат астматичар.

Невоља, војниче! Ми данас имамо веће бриге, боримо се против алергија.

Не брини, доћи ћу други пут сâм у село и побринућу се за твоју униформу. На столу је твоја табакера. Први пут бројим линије на њој, без успеха, та она је сва изгребана! Једна линија – један дан, још дужа ноћ, једна туга, један неспокој... Колико ли рана? А био си млађи од мене...

Немам времена да ти све испричам. Ми данас много журимо. Срамота ме и да ти поменем, касним на час швапског. Кажу овде нема будућности. Бићу лекар, деда.

Одавно си нас напустио, зато ти пишем. Хвала за све животне лекције којима си ме научио! Недостају ми наша дружења. Вечерас бих те уз чашицу ракије за здравље живих и за покој душе твојих сабораца много тога питао, а више разумео. Верујмо да ваша жртва није била узалудна!

ПС: Обећавам да ћу ти првом приликом написати једно опширније писмо!

Воли те твој унук,
Стефан